

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא
בלא תגא, כן צריך להיות בצד הקדושה
יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה
ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' בשלח, ערב ט"ו בשבט
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תמיט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
ר' שמעון ב"ר יואל ע"ה ויינשטיין
נפטר ביום יו"ד שבט ה'תשנ"ה
וזוגתו מרת מזל ב"ר יוסף שרם ע"ה ויינשטיין
נפטרה ביום ער"ה, כ"ט אלול ה'תשמ"א
ת. נ. צ. ב. ה.
נדפס ע"י בנם
ר' יצחק וזוגתו מרת אילנה
ומשפחתם שיחיו ויינשטיין

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

גייט ארויס פון גלות!! / משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

מלחמת עמלק ב"דרא דמשיחא" / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

מה ישאל אותו משיח כאשר שירוך לקבל את פניו? / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 "בזכות נשים צדקניות"

הדגשת מעלתן של נשי ישראל בפרשה ובהפטרות / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

העזר והסיוע שנותנים לנו הנשיאים בעבודתינו / מהגהת הרבי על שיחת ש"פ בשלח ה'תשי"א

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת השא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: (347) 267-1757 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: (04) 871-5770 דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

יחי המלך
בנימין ז'בלין
התקשרו לנו
בטלפון
04-871-5770
בשעות
העבודה
במסגרת
הפרוייקט
החדש
של
התקשרו
לנו
בטלפון
04-871-5770
בשעות
העבודה
במסגרת
הפרוייקט
החדש
של
התקשרו
לנו
בטלפון
04-871-5770
בשעות
העבודה
במסגרת
הפרוייקט
החדש
של

העזר והסיוע שנותנים לנו

הנשיאים בעבודתנו

בבואנו מיום ההילולא יו"ד שבט, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 518. "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156)

הלן פענוח הכתי"ק כפי שהוא בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):

יא. דיבר בענין שהתשובה אינה דוקא ענין של וידוים. ואדרבה, עיקרה הוא ביטול הנפש למקורה ושרשה והרוח תשוב אל האלקים. וזהו: בשעתא חדא איין קער. ובמילא מותר זה, אפשר ומחוייב בזה גם בשבת, אותיות תשב (אגרת התשובה פ"י). היציאה מעניניו למעלה, אין זה עובדין דחול, ובמילא אפשר בשבת.

יב. דובר שאף שהוא בשעתא חדא, ונשאר רק פכים קטנים, מ"מ צריך בזה זריזות, וידוע שזריזות היא היפך העצבות, ובאה ע"י שמחה. וצריך להיות העבודה בזריזות בכל הג' פירושים שבצבא המבוארים בהמאמר.

וכיון שזה תובעים הנשיאים מאתנו - בודאי טוען זיי דאָס אויך [= גם הם עושים כן] בהנוגע אליהם בתור נשיאינו ומנהיגינו, כמבואר בענין מגיד דברינו ליעקב. וזהו ג"כ העזר והסיוע שנותנים לנו בעבודתנו שתהי' בדרך הישר - בנקל ווייס איך ניט צי דארף מען זאָגען, וואָרעם עבודה דארף דאָך זיין בדרך עבודה דוקא ניט דערליינגען פארטיקערהייט, אָבער וואָס יע - אָן העלמות והסתרים און בהצלחה [= בנקל, אינני יודע אם צריך לומר, מאחר שעבודה צריכה להיות בדרך עבודה דוקא, ולא להגיש מן המוכן, אבל מה שכן - ללא העלמות והסתרים ובהצלחה].

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יח"ד שתיכף ומיד יקויים היעור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

החל משבת הבאה, ניתן להקדיש את מדור "זמן הגאולה" לזכות או לע"נ. המעונינים מתבקשים להתקשר לטל': 04) 8715-770 או 051-646-343

גייט אַרויס פון גלות!!

צריכים לצעוק שרוצים כבר לצאת מהגלות - "עד מתי", "דאלאי גלות!" • ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו - הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות • אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם - וא"כ, מה אתה משהו את עצמך לסבך?! • ומה שיש לך קושיות - תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! • תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

אינו נאמן לומר פרעתי בתוך זמנו.

ולדוגמא, בפדיון הבן: החיוב דפדיון הבן חל על האבא שלשים יום אחרי הולדת הולד בלבד, וכיון שכך, לכן לדברי הכל בפדיון הבן אין אדם נאמן לומר פרעתי קודם זמנו.

ב. ע"פ הנ"ל מתעוררת שאלה בפנימיות הענינים:

ובהקדים מה שדובר פעם³, שגם הקב"ה מקיים מצות פדיון הבן⁴ (שהרי "מגיד דבריו ליעקב חוקו ומשפטיו לישראל" - "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁵), וקיום המצוה של הקב"ה הוא ע"י שאבינו שבשמים פודה את "בני בכורי ישראל"⁶ מהגלות.

א. ישנה* מחלוקת בגמרא¹ האם אדם החייב כסף לחבירו נאמן לומר פרעתי תוך זמני או אינו נאמן. ריש לקיש סובר ש"הקובע זמן לחבירו ואמר לו פרעתיך בתוך זמני, אינו נאמן", כיון ש"לואי שיפרע בזמנו", ואביי ורבה סוברים שנאמן, כיון ש"עביד איניש דפרע בגו זימני' זימנין דמתרמו לי' זוזי אמר איזיל איפרעי' כי היכי דלא ליטרדן".

והגמ' פוסקת ש"הלכתא כריש לקיש", וכן פוסק הרמב"ם² "חזקה היא שאין אדם פורע בתוך זמנו".

אולם מחלוקת זו היא רק במלוה ולוה, כיון שכבר בשעת ההלוואה נתחייב הלוה למלוה ונכסיו משועבדים לו, אבל במקרים אחרים שבהם החיוב מתחיל רק ביום הפרעון,

* סעיף א' נעבד ע"פ חלקים מסעיף כו בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" (סה"ש תשמ"ו ח"ב ע' 610 ואילך).

1) ב"ב ה, א-ב.

2) הל' מלוה ולוה פ"א ה"ו.

3) לקו"ש ח"א ע' 48 ואילך. והגש"פ עם ליקוטי ביאורים טעמים ומנהגים ע' תקכג (בהוצאת קה"ת תשל"ט ואילך, בהוצאת תנש"א ע' תעו) ואילך.

4) ראה במדב"ר רפ"ז. וש"נ. זח"ב קעד, ריש ע"ב.

5) תהלים קמז, יט. שמור" פ"ל, ט.

6) שמות ד, כב.

וע"פ הנ"ל – שבפדיון הבן לכולי עלמא (גם לאביי ורבא) אין אדם פורע תוך זמנו – יוצא לכאורה, שהקב"ה לא יפדה את בני ישראל (מהגלות) בתוך הזמן, ולכאורה הרי זה היפך המציאות, שהרי הגמרא אומרת⁷ בפירוש "זכו – אחישנה", קודם הזמן!?

והביאור בזה:

הטעם לכך שהחייב לפדיון הבן הוא דוקא לאחר שלשים יום ולא תיכף משנולד – כי "כל ששהה ל' יום באדם אינו נפל"⁸, זאת-אומרת, שלפני שלשים יום הולד הוא ספק נפל, וביום השלשים יוצא הולד מכלל נפל ועומד בחזקת "בר קיימא", ובמילא חל עליו אז החייב דפדיון הבן. ולכן סוברים כולם שבפדיון הבן אין אדם פורע לפני שלשים יום.

משא"כ בפדיון (הבן) של הקב"ה, הרי לא שייך לומר שעד שלשים יום בני"ה הם ספק נפל, כיון שהקב"ה בודאי יודע ש"בני בכורי ישראל" הם "בר קיימא", וצריכים בודאי לשחררם מהגלות!

ובפרט שיחד עם בני"ה נמצאת גם שכינתא בגלותא⁹, כלומר, שהקב"ה כבר משועבד כביכול (בגלותא), ואם-כן אין שום סיבה לדחות את הפדיון והפרעון עד שלשים יום, אלא בטח עושה זאת הקב"ה תיכף ומיד, "לא עכבן אפילו כהרף עין"¹⁰!

ג. אמנם, ישנו כאן ענין נוסף:

יצאת בני"ה מהגלות אינה תלויה רק בהקב"ה עצמו כביכול, אלא גם בידיהם של בני"ה – שהם צריכים "לשלם" את הפדיון

דכסף וזהב, אהבה ויראה¹¹, בכדי לצאת מהגלות, וכאשר הם יעשו זאת לפני זמן הקץ (בתוך שלשים יום) – יפדה הקב"ה מיד את "בני בכורי ישראל" מהגלות.

ומה שאפשר להקשות: הרי [לדעת ריש לקיש] הטעם לזה שאין אדם פורע תוך זמנו הוא משום שקשה לו לשלם לפני הזמן שסוכם מלכתחילה [ואיך יעשו זאת בני"ה? – אזי כאשר מדובר על יציאת בני"ה מהגלות, מוותרים הם על הקושי והבלבול שבתשלום הכסף והזהב (אהבה ויראה) קודם הזמן שסוכם, ואכן משלמים זאת "לפני זמנו", העיקר לצאת מיד מהגלות.

ומה ששואלים: מה יהי' עם הכסף והזהב? ע"כ משיבים בני ישראל, שהכסף והזהב – אהבה ויראה – כבר יהיו לאחר הגאולה, אבל עכשיו חפצים רק בדבר אחד: הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש!

וכפי שביציאת מצרים "לא עכבן המקום כהרף עין", עאכ"כ עכשיו כש"כלו כל הקיצין"¹²; במילא רוצים שתבוא מיד הגאולה, ובפשטות – בשבת זו עצמה!

ובפרט שיהודים עושים הכל בזריזות וללא דחיות, כמבואר באגה"ק¹³ ש"זריזותי דאברהם אבינו ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם כו" (כמדובר כמ"פ).

ד. ניגש 'בעל נגלה' ושואל שאלות:

אם יצאו מהגלות ביום השבת – מה יהי' עם המטפחת ("פאטשיילע"), הרי אסור לטלטה!?

מתוך שמחה יתרה, "בתופים ובמחולות", ועד כדי כך, ש"מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים"¹².

[. ומעלת הנשים בשירת מרים ("בתופים ובמחולות") מודגשת עוד יותר בהפטרה (סיום הפרשה) – "ותשר¹³ דבורה"¹⁴].

אע"פ שבפרשה עצמה קורין שירת האנשים (משה ובני"ה) וגם שירת הנשים (מרים ונשי ישראל), מ"מ, לא מפטירין בשירת הנשים (כשבטיעי של פסח שמפטירין בשירת דוד¹⁵), אלא בשירת נשים (שירת דבורה). ומהטעמים לזה¹⁶ – כיון ששירת הנשים במרים היתה באופן נעלה יותר משירת הנשים, "בתופים ובמחולות" (כנ"ל).

וע"פ הידוע שההפטרה קשורה עם ענין הגלות (ש"גזרו שמד על ישראל שלא יקראו בתורה וקראו נביאים מענין הפרשה"¹⁷) – יש לומר, שהדגשת מעלת הנשים בהפטרה ("ותשר דבורה") עיקרה בנוגע לזמן הגלות¹⁸, היינו, מעלת עבודתן של נשי ישראל (ע"ד ובדוגמת דבורה) בזמן הגלות, שבזמנן ובזכותן יוצאים מן הגלות אל הגאולה¹⁹.

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט), וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

ירושלים" (זכרי' ב, ח. וראה אוה"ת בשלח ע' תרע ואילך).

19) ולהעיר ששירת דבורה היא על נצחון המלחמה – תוכן כללות מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות ("צדקת פרזון בישראל") לנוצח ההעלמות וההסתרים כו", שע"ז נעשה שלימות התענוג והשמחה למעלה, שמתגלה בהגאולה, שזהו"ע "הנצח זו ירושלים" (נתבאר בארוכה באוה"ת שם). – ולהעיר מביאור ענין הנצח בהמשך ההילולא (פ"א ואילך).

(* ולהעיר מהכפל ד"אנכי" בשירת דבורה - מצד מעלת התשובה (ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, ב ואילך. אוה"ת נ"ך כ"ד ב) ע' תשמו ואילך).

12) פרש"י עה"פ.

13) שופטים ה, א.

14) ולאח"ז מוסיף גם "וברק בן אבינועם", לפי שדבורה עיקר המעשה" (פ"א הר"ק עה"פ).

15) מגילה לא, א.

16) ראה לקו"ד ח"ד תשא, א. ושם (בסיום הענין): הכל בזכות האשה, הכל ה' מן העפר.

17) שו"ע אדה"ז אר"ח ר"ס רפד.

18) ולהעיר שבשירת דבורה נאמר "צדקת פרזון בישראל" (שם, יא), שרומז על כללות ענין הגלות, כדרשת חז"ל (פסחים פז, ב) "צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיוזן לבין האומות". ועוד ועיקר – שע"ז באים לשלימות הגאולה באופן ד"פרוזת (פרזון) תשב

11) ראה תו"א ר"פ וישב. תו"ח שם נח, א ואילך. לקו"ת בהעלותך לב, ד. ובכ"מ.

12) סנהדרין צז, ב.

13) סימן כא.

7) סנהדרין צח, א.

8) שבת קלה, ב. ועוד.

9) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.

10) מכילתא ופרש"י בא יב, מא (בני יצ"מ).

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת רבקה בת הרה"ח ר' צבי ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"הר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' שמואל ש"י והרה"ח ר' יעקב ש"י שפריצער

הדגשת מעלתן של נשי ישראל בפרשה ובהפטרה

א. אמרו חז"ל¹ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לגאולה העתידה לבוא, על' נאמר² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שתהי' בשכר נשים צדקניות באותו הדור, כמאמר רז"ל³ "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל⁴ שדור הגאולה העתידה הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז, הנשים הצדקניות שבדורנו שבזכותן נגאלים, הן הן הנשים הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים.

וכיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר נשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – השתדל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפעול ולהשפיע ביותר על הנשים, כדי למחר ולזרז את הגאולה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו.

ולהוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת (לא רק בהבאת הגאולה, אלא גם ובעיקר) בהגאולה עצמה – כידוע ומבואר בספרי קבלה וחסידות⁵ שלעתיד לבוא תתגלה מעלת ספירת המלכות (מקבל, אשה) ששרשה למעלה מכל הספירות (משפיע, איש), כמ"ש "נקבה תסובב גבר"⁶, "אשת חיל עטרת בעלה"⁷.

ב. [.] ויש להוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בפרשת בשלח – בהקביעות בכמה שנים שיום ההילולא חל בשבוע דפרשת בשלח⁸:

בפרשת בשלח מסופר אודות שירת הים - "אז ישיר משה ובני ישראל וגו"⁹, ולאח"ז "ותקח¹⁰ מרים הנביאה את התף בידה ותצאן כל הנשים אחרי' בתופים ובמחולות ותען להם מרים שירו לה' וגו"¹¹, שבזה מודגשת מעלת הנשים על האנשים, שהשירה שלהם היתה

(1) סוטה יא, ריש ע"ב.

(2) מיכה ז, טו.

(3) י"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

(4) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.

(5) ראה תו"א ס"פ ויגש. לקו"ת שה"ש מח, ב. ובכ"מ.

(6) ירמ' לא, כא.

(7) משלי יב, ד.

(8) ולהעיר שהמאמר השני דמשך ההילולא ניתן ל"ג

שבט שחל בפרשת בשלח.

(* ובי"ש תהלים רנז תשצט - ב' דעות בזה.

אומרים לו: תשאיר את המטפחת בגלות וצא בעצמך מהגלות!

טוען הוא: הרי זו המטפחת שלו, ו"צדיקים חביב עליהם ממונם כו" אפי' בשוה פרוטה¹⁴, והמטפחת שוה יותר מפרוטה, ובפרט כשזו מטפחת אדומה ("א רויטע פאטשיילע")...

אומרים לו: קשור את המטפחת מסביב לצואר – כמנהג ישראל – וצא בקפיצה ("טאנץ ארויס") מהגלות!

ממשיך וטוען: כיצד יכול לצאת מהגלות ביום השבת – הרי תיכף עליו לעשות הבדלה, ואחרי הבדלה יש לו "משרה" ("א שטעלע") ועליו להתעסק במסחר ולשוחח בטלפון על כל הענינים שאסור לדבר אודותם בשבת!?

אומרים לו: יש לך נפש אלקית, חלק אלקה ממעל ממש¹⁵, שהיא העיקר שבך, והנשמה מעולם לא הלכה לגלות ואף אחד לא בעל-הבית על' (כדלקמן) – אזי תציית פעם לנפש האלקית שלך, הרוצה שתצא כבר מהגלות!

ומה יש לך גם "מלך זקן וכסיל"¹⁶ האומר שמשרתך ומסחרך הם העיקר – ההנך חייב להראות לכולם שהטיפש זקן וכסיל שליט עליך!?!...

למרות זאת רוצים להיות מונחים דוקא בעולם הזה החומרי – לא די לו בעולם הזה הגשמי, הוא זקוק לעולם הזה החומרי דוקא ולעשות מחומריות – גשמיות! אבל אעפ"כ, לכל-הפחות אל תפריע לנפשך האלקית, ה"חלק אלקה ממעל ממש" שלך!

(14) ראה חולין צא, א.

(15) תניא רפ"ב.

(16) קהלת ד, יג. קה"ר ובפרש"י עה"פ. מדרש התלים

(באבער) ט, ה. זח"א קעט, סע"ב.

כמה זמן אפשר לבזבז על הנפש הבהמית, אולי תחשוב פעם גם על הנפש האלקית שבך!?

ה. והגם שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא¹⁷) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל לגלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום של מחשבתו של אדם שם הוא נמצא"¹⁸, יחד עם שולחנו, כסאו וכל עניניו, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע¹⁸ שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק¹⁹ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ו. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה²⁰ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם

(17) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

(18) אורה"ת בראשית כרך ו תתרכז, ב. המשך מים רבים תרל"ז פק"י. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך. כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ. ועוד.

(19) ישע"י ו, ב.

(20) ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תוד"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

מה ישאל אותו משיח כאשר ירוץ לקבל את פניו?

סוף-כל-סוף בודאי יפעלו שמיח צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקו"ת בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

וא"כ, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו – לאחרי כל התירוצים והאמתלאות – כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו!"

(משיחת ליל חמשה עשר בשבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה

והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה . . ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמיתית והשלימה (ובפרט אחרי שכבר "כלו כל הקיצין", ונשלמו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות יום ה' פ' בשלח, י"א שבט וש"פ בשלח, י"ג שבט, שבת שירה ה'תשנ"ב - מוגה)

אפילו משה רבינו התפעל...

מכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות", ובפרט אחרי גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות בפירוש הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוותנותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דוד דעקבתא דמשיחא. הרי בודאי שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – מכיון ש"מיד הן נגאלין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה?!
ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

וכפסק-דין הרמב"ם²¹ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!**

ז. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בדינו – הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת ה' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם – וא"כ, מה אתה מושה את עצמך לסבך?!

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכינתא בגלותא, כל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו²² – אתה בעצמך נמצא בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

ח. לאחרי הבדלה יכתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן – העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!!

ומה שיש לך קושיות – תשאיר את

(21) הל' לולב בסופו.

(22) סנהדרין ט, ב, ג, א.

הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך רוצה לקחת איתך את הקושיות – הרשות בידך ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשבי יתרון קושיות ואבעיות²³, אבל שהקושיות לא יבללו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות!

טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר מותרגזים, זה מפריע לאכילה ושתי' ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!

ט. ויה"ר שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁴, גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהיתלות ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות,

והרי כבר ישנו ה"ויהי בשלח פרעה" – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשם מארצו"²⁵, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור²⁶, וכך גם בצדיקים – "לאתבא צדיקא בתיובתא"²⁷, ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

(23) תויו"ט סוף מס' עדיות. של"ה תט, א. וראה זח"ג כח, א. ועוד.
(24) בא ג, ט.

(25) פרש"י ס"פ בא. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו. "יחי המלך" דש"פ שמות ש. ז. (גליון שמה ע' 7).

(26) קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע סל"ח ס"א. וראה לקו"ש ח"ב ע' 425 הערה 56.

(27) ראה לקו"ת ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.

באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת

[. .] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעיתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהיו הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה מדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמזה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ ההפך בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דבבואה אית להו', הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגאי, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד. (קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה גו' - ש"פ בשלח, י"א שבט, ה'תשכ"א - בלתי מוגה)

(1) שיחת שמח"ת תרס"א (נדפסה בספר השיחות תש"ב ע' 141 ואילך).
 (2) שבת נו, א.
 (3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
 (4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אד"ש בשה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.
 (5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 ואילך).
 (6) אנ"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.
 (7) ראה לקו"ש תצא לו, ג. לז, ג.
 (8) המשך באתי לגני השי"ת פ"ה (סה"מ השי"ת ע' 117 ואילך).
 (9) ראה סנהדרין קה, א.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
 נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב
 יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה יתיב ומיד ממש

מלחמת עמלק ב"דרא דמשיחא"

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"*

א. פרשתנו מסתיימת¹ במילים "מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

על תיבות אלו ישנם כמה פירושים:

רש"י מפרש² ש"ידו של הקב"ה הורמה לישבע בכסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית", כלומר, שהתיבות "מדור דור" מורות על נצחיות, ונצחיות פירושו למעלה מהזמן, לא בגדר זמן.

ישנו גם פירוש נפלא דתרגום יונתן בן עוזיאל³, ש"מדור דור" הוא (אמנם ענין שבזמן, אבל לא כפשוטו - שני דורות, אלא) "תלתא דרייא": הדור דעולם הזה, הדור דמשיח והדור ד"עלמא דאתי", ובכל הדורות הללו ישנו הענין ד"צא הלחם בעמלק"⁴.

ו. [.] ההוראה מהפירוש הנפלא של תרגום יונתן בן עוזיאל - בהקדים ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם⁵ שלאחרי ביאת משיח יהיו שתי תקופות, כמוכרח גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם:

הרמב"ם כותב⁶ "שבימות המשיח . . . עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"⁷, ביחד עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר משיח יבוא⁸, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה ("שטורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין דתחיית המתים שהוא אחד מהי"ג עיקרים⁸ - ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד"?!
 ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית המתים וכו'.

וזוהו החילוק בין שני הענינים שאומר התרגום יונתן - "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתיבות "מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם

* חלקים נוספים משיח זה פורסמו בגיליון שצח ע' 3 ואילך. חלקים מהשיחה יצאו לאור גם בליקוט לש"פ בשלח תשמ"ג (בשילוב קטעים משיחת ש"פ יתרו תשמ"א) ונדפסו בלקו"ש חכ"א ס"ע 96 ואילך.
 (1) זי, טז. וראה המבואר לפני' בהשיחה (שיחוי"ק תשמ"א ח"ב ע' 9-208) שסיום הפרשה כולל את כל הענינים שבכל הפרשה מכיון ש"הכל הולך אחר החיתום", ולכן ישנו יתרון מיוחד בסיום הפרשה, ובזה נופא בסיום דסיום.
 (2) על התיבות לפני' בהפסוק "כי יד על כס יי-ה". וראה בארוכה בלקו"ש ח"ז ע' 95 ואילך. חכ"א ע' 227.
 (3) ס"פ בשלח.
 (4) שם, ט.
 (5) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 197 ואילך. ועוד.
 (6) הל' מלכים פי"ב ה"א.
 (7) הל' תשובה ספ"ט.
 (8) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

"בדרא דמשיחא", ואפילו ב"דרא דעוה"ב".

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יקום בעל ההילולא...

ז. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות – העבודה שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם יהודים שהם מחוץ לענף כנ"ל – צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא" וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שעבודתו בפעולות אלו צריכה להיות באופן שע"ז יגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

והוראה נוספת – ע"י התבוננות איך יהי' ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את ה"ראו גידולים שגידלתו"¹⁰, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלתו" –

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו – הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזוהר אומר¹¹ שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח – הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישנה"¹², וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹³.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת¹⁴: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות – כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם, זאת למרות דברי הזהר שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה – ואחד מהביאורים וההתירוטים¹⁵ שישנם בזה: שיחידי סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחידי סגולה – הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"¹⁶, והוא הרי יהי' מהראשונים שיקומו ("וועט ער דאָך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את

היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתו" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל¹⁷ שגם ע"י עבודתו יבוא להזמן ד"הקיצו ורננו שוכני עפר".

ויה"ר שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"יגעת" יהי' "ומצאת"¹⁸ (שלא לפי ערך היגיעה).

(משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(18 מגילה ו, ב.)

(17 ראה ריש סעיף זה.)

הצורך לבקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים **בגלוי ובדיבור** שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה **שבלב** זו תפלה"¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכו"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" – שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ – אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש – אזי אפילו אם רק **רוב** בני"י יעשו עבודתם, ועוד יותר – אפילו אחד לבדו, יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.	(4) ברכות כד, ב. טור ושו"ע אדה"ז שם.
(2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ב.	(5) שו"ע אדה"ז (מטור) שם.
(3) ראה לקו"ש ח"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9).	(6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
וראה גם לקוטי ביאורים לאגה"ת ע' מד.	(7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

ואילך.

(9) ישעי' כו, יט.

(10) ע"פ כתובות מה, רע"א.

(11) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(12) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בנסמן

בהערה 30.

(13) א' מהי"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394

(14) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד,

סע"ב.

(15) ראה לקו"ש ח"ב ע' 517-8; "שיחות קודש"

תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 – ובהנסמן שם.

(16) זח"ג רעג, א.